

Gambiarresa

Besök hos fadderbarn i mars

Sitter så åter hemma i Sverige och försöker summera de intryck som en resa till Gambia har givit. Det är nu tolv år sedan jag första gången besökte mitt fadderbarn Hulay i Mansajang i Basse. Hon var då 6 år gammal. Som så mycket av det som präglar en i livet så var det en tillfällighet som gjorde att resmålet just då blev Gambia. Sedan dess har jag besökt landet många gånger och jag har fått se Hulay växa upp till en ung vacker kvinna som fortfarande går i skola och som ännu inte har blivit bortgift i unga år som så många andra flickor i hennes kultur. Hon är dessutom duktig på engelska och kan uttrycka sina tankar och känslor på ett bra sätt.

I år reste jag med en god vän som inför denna resa börjat sponsra en liten flicka i nursery school i Manneh Kunda och han fick liksom jag första gången uppleva hur det kändes att möta den kulturen som för oss är så otroligt annorlunda.

Vi tillbringade en vecka i Basse och bodde i gästhuset i Mansajang.

Att ta sig till Basse är ett äventyr i sig. Att tidigt innan solen gått upp ta sig från det välordnade hotellet vid kusten med taxi till färjeläget i Banjul och uppleva den "cirkus" som spelas upp för en där, med mutor och trängsel och sen när man äntligen fått en plats på båten sitta och njuta av solen som stiger upp över Gambiafloden och insupa alla de intryck i form av ljus, dofter, ljud och bilder som etsar sig fast på näthinnan.

Vid ankomsten till staden Barra på andra sidan floden har redan värmen blivit tryckande och det gäller då att finna en taxi som kör mot Basse. Taxin kör först när bilen är full och då innebär det att den verkligen är full. Numera är de bra vägar hela sträckan till Bansang, staden ca 1 timme innan Basse. Vi anlände Basse vid 15-tiden och det var en otroligt stark känsla att åter få möta goda vännerna Hulay, Haddy och Lama. Haddy och Lama som är nyckelpersonerna i Chigambas verksamhet i Basse. Eldsjälar som jag tvivlar på är utbytbara för verksamhetens fortbestånd.

Vi hann med mycket under vår vistelse. Chigambas tre skolor, Mansajang, Kaba Kama och Manneh Kunda. Träffa lärarna och eleverna och diskutera, jämföra och fråga, fråga.

Besök hemma hos våra fadderfamiljer och andra vänner vars kontakter knutits genom åren.

Basse Health Centre är som alltid en viktig plats för mig att få tillbringa några timmar vid. Minns med glädje den volontärperiod jag hade där 2001. Den förlösningssvården och de problem de har att brottas med är så helt annorlunda de som jag är van vid från min arbetsplats vid Universitetssjukhuset i Lund där de materiella resurserna trots finanskris är så självklara och befintliga. Samtidigt är det gemensamma mål och arbetsuppgifter som vi strävar mot. Detta att föda barn är ju så primärt i alla kulturer.

Sven-Erik som är en i olika organisationer engagerad eldsjäl och frontfigur här hemma, hade möten med Basse Röda Korsavdelning en dag och med deras motsvarighet till Länsstyrelsen en annan. Han diskuterade miljöfrågor, hälsovård, katastrofhjälp och trädavverkning m fl andra viktiga frågor.

Att skriva en reseberättelse från Gambia utan att nämna maten är ej rätt och jag vill påstå att den mat vi serverades under vår vistelse var alldeles ypperligt god. "Localfood" som den kallas, tillagad med kärlek i hemmen. Basfödan ris eller couscous med inhemska grönsaker av olika slag och kött eller fisk.

Ena kvällen visade Hulay prov på sin kokkonst och den gick inte av för hackor. Ris, sötpotatis, grönsaker och kyckling.

Vi åt oftast på gästhusets veranda, under mitt stora egenhändigt planterade mangoträd i Lamas compound i Bassending eller vid det gamla kolonialhuset vid floden.

Det var med en tår i ögat som vi lämnade Basse och en av mina stora drömmar är att Chigambas viktiga arbete ska kunna få bibehållas och utvecklas. Att få möjlighet ges för Haddy och Lama att komma på besök i Sverige och Chigambas årsmöte. Det skulle

vara ett utbyte som jag är övertygad om skulle vara fruktbart för organisationen som helhet och framförallt en befogad stimulans för deras otroligt fina insatser i Basse.

Om den globala rättvisan ska öka så är det utbildning som är dess viktigaste verktyg och av högsta prioritet.

Anne-Marie Nordmark